

Casanoves

Aiguafreda

Ubicació

Comarca: Osona
Lloc/Adreça: Camí de Cruïlles a Can Serra de l'Arca

Coordenades:

Latitud: 41.77569
Longitud: 2.26071
UTM Est (X): 438559
UTM Nord (Y): 4625136

Classificació

Número de fitxa 08014 - 41
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Medieval Modern Contemporani Popular
Segle XII-XIX
Estat de conservació Dolent
Notes de conservació: Es troba en estat ruïnós.
Protecció Inexistent
Número inventari IPEC 899955
Generalitat i altres inventaris
Accés Fàcil
Ús actual: Sense ús
Titularitat Privada
Titular: 08014A003000090000BA
Autoria de la fitxa Marta Lloret Blackburn- Antequem, S.L.
Data de registre de la fitxa: dc., 12/12/2012 - 01:00

Descripció

Casanoves és una masia d'origen medieval que va consolidar-se durant el segle XIX. En aquest moment, s'hi va fer una gran reforma, va obrir-se una galeria vers al sud, van bastir-se diversos cossos a la part posterior destinats a la producció, així com per una masoveria situada davant la façana principal. Des de mitjans del segle XX va quedar deshabitada fins a quedar en estat ruïnós. Actualment conserva l'estructura exterior i part de l'interior, on s'han enderrocat la coberta i els forjats.

És una masia de planta rectangular que s'estructura en tres crugies. Està construïda aprofitant el desnivell natural del terreny, pel que la part de migdia es troba en una cota inferior. Consta de planta baixa i pis i tenia la coberta a dos vessants amb el carener perpendicular a la façana. El frontis s'orienta a llevant i s'obre amb dos portals d'arc escarser i finestres d'arc pla de pedra arenosa rogenca. A la part de tramuntana de la façana, que es troba coberta d'heura, hi ha un cos semicircular que es correspon amb el forn de pa. La façana de migdia s'obre amb espitlleres a la part inferior i amb una galeria horitzontal amb tres pòrtics d'arc escarser arrebossat a la part superior. La part posterior i de tramuntana estan cobertes d'heura. A nivell interior, s'observen les restes d'algunes de les estances, com és l'entrada amb l'escala d'accés al pis, la cuina amb llar de foc a la dreta i l'espai productiu a la part posterior, on hi ha dos cups quadrangulars revestits amb ceràmica vidriada. Els sostres estaven coberts amb bigues de fusta. El parament dels murs és de pedra lligada amb argamassa i restes del morter que el revestia, amb carreus escairats a les cantonades. Davant la façana hi ha l'espai de l'era, amb diversos cossos auxiliars en estat ruïnós entre els que destaca una petita masoveria. Constava de planta baixa i pis i tenia la coberta a un sol vessant que desaiguava a la part posterior. La façana s'obre amb dos eixos d'obertures d'arc escarser ceràmic i presenta un rellotge de sol força deteriorat amb l'any "1862". Els tractament dels murs és arrebossat amb morter de calç.

Història

La primera referència al nom de Casanova la trobem en un document de l'any 1084, on consta que Guillem Bernic, Guillem Enegó i les respectives esposes van vendre a Ramon Guitard i la seva esposa una casa i les seves terres en el lloc conegut per Casanova, als Vilars. Segons Fortià Solà, el mas Casanovas està documentat des del segle XII. Estava sota el domini directe dels senyors d'Aiguafreda, als quals pagaven nombrosos tributs, entre els quals hi havia el que l'eximia de moldre als molins de la quadra. L'any 1450, Pere Casanovas i els principals caps dels masos d'Aiguafreda, van crear un censal per redimir els mals usos en favor de Pere Llobeta. Segons el capbreu de 1527 hi consta que el mas Casanoves havia de pagar un cens pel dret de passatge, per tenir un camí que comunicava amb el mas Brucdemir, un mas ròneg que se li va unir feia pocs anys. En el fogatge de l'any 1553 hi consta la vídua Miquela Casanoves. Segons el capbreu de 1669-1670, el mas Casanovas encara estava sota el domini dels senyors d'Aiguafreda. A l'amirallament de l'any 1851 hi consta Joan Casanovas com a propietari del mas, senyalat amb el número 5. Durant el primer terç del segle XX va canviar de mans, ja que consta com a propietari Jaume Parramon. Durant la segona meitat del segle XX va quedar deshabitada, essent víctima d'actes vandàlics i d'espoliació, que van avançar el seu estat de deteriorament fins a quedar en ruïnes.

Bibliografia

Catàleg de Masies i Cases Rurals d'Aiguafreda. Ajuntament d'Aiguafreda, 2010.

IGLÉSIES, J. (1981) El fogatge de 1553. Estudi i transcripció. Barcelona: Fundació. Salvador Vives i Casajuana, Rafael Dalmau Editor.

Inventari del Patrimoni Arquitectònic del Parc del Montseny. Servei del Patrimoni Arquitectònic Local. Diputació de Barcelona.

Pla Especial de Protecció del Medi Natural i del Paisatge del Parc del Montseny. (2008). Inventari del

Patrimoni Construït del Montseny. Àrea d'Espais Naturals. Diputació de Barcelona.

SOLÀ, F. (1983). Aiguafreda. Temes Aiguafredencs I. Barcelona: Editorial Humanitas.

SOLDEVILA, J. (dir.) (1998). Aiguafreda: 1100 anys d'història. Aiguafreda: Ajuntament d'Aiguafreda.

